

Obededom Gittejský

Jméno muže, kterým se zde chceme zabývat, se v Písmu vyskytuje ještě u jiných osob; proto je tu rozlišení dodatkem „Gittejský“.

Co předcházelo

Po dlouhou dobu byla truhla smlouvy, znamení a svědectví o Boží přítomnosti uprostřed Jeho pozemského lidu, zanedbávána. Poté, co se dostala do rukou Filistinských, nepřátel Izraele v jeho vlastní zemi, se opět vrátila, ale přesto pak zůstala nejdříve dvacet let v Kariatjeharim, místě, které leželo asi 12 km západně od Jeruzaléma. Tam byla přinesena do domu Abinadabova na pahrbek a jeho syn Eleazar byl posvěcen, aby ji střežil (1. Sam. 6,1 – 7,2).

Vždy, když je jmenováno Abinadabovo jméno, je připojeno, že jeho dům stál „na pahrbku“. Jaký je to krásný obraz! Tu je Izraelita, který si cení tohoto vzácného znaku Boží svatosti a milosti a je připraven dát mu místo ve svém domě! A nejen Abinadab se k tomu chce dát použít, aby tento poklad střežil, nýbrž i jeho syn Eleazar se nechává posvětit k tomuto účelu. Smíme proto mít za to, že Abinadab patřil k pokolení Levítů, kteří byli pověřeni „*službou příbytku*“ (4. M. 3,5-8). Tak jako „*nemůže město na hoře ležící skryto býti*“ (Mat. 5,14), tak i Abinadabův dům byl daleko viditelný. Každý Izraelita mohl vědět: Tam se nalézá náš nejvzácnější majetek, který vlastně měl být na místě, „*kteří Hospodin vyvolil, aby tam přebývalo jeho jméno*“.

Dvacet let přešlo, stejně jako čtyřicet let vlády krále Saule a prvních sedm let Davidovy vlády v Hebronu. Po upevnění jeho vlády, bylo jeho hlavní myšlenkou přinést truhlu smlouvy do Jeruzaléma (2. Sam. 6; 1. Par. 13). Jeho přání bylo dobré, avšak jeho vykonání neodpovídalo Božím nařízením. David, jenž dal převážet truhlu na novém voze, se krajně bolestivým způsobem musel naučit, že služba pro Boha smí být určována jen Jím samým. Lidé přitom nemají žádné právo něco říkat. Hrůza, kterou u Davida způsobila Uzova smrt, jej vedla k tomu, aby zatím odložil své přání. „*Pročž David nechtěl přenést k sobě truhly Hospodinovy do města svého, ale způsobil to, aby se obrátila do domu Obededoma Gittejského.*“ (2. Sam. 6,10)

Obededom

Kdo byl tento Obededom, jehož jméno znamená „služebník Edomův“ (nebo snad: „služebník člověka“)? Na základě skutečnosti, že je jmenován „Gittejský“, bychom ho mohli považovat za nějakého Filistince, jako byl „Ittai Gittejský“. Vždyť David měl celý zástup 600 přívrženců z Gát (2. Sam. 15,18). Ale měl snad David, muž podle Božího srdce, po tom všem, co předcházelo, svěřit to nejsvětější nějakému Filistinci? Tak jako Abinadab byl zřejmě Levíta, tak jím musel být také Obededom. Asi přišel z Getremmon (Elb. př.: „Gat-Rimmon“, ČSP: „Gat-rimón), útočištného a levítského města na území pokolení Dan (Jozue 19,45; 21,24). Toto město patřilo k těm, která byla přidělena Kahatským. Z Kahat pocházeli Chorejšti, synové Chóre, k nimž je v 1. Paralipomenon přičten Obededom.

V jeho domě mezi Kariatjeharim a Jeruzalémem stála nyní Boží truhla další tři měsíce. Našeho srdce velmi se dotýká, když čteme: *„I pozůstala truhla Boží mezi čeledí Obededomovou, v domě jeho za tři měsíce.“* (1. Par. 13,14) Celý dům, celá rodina si byla vědoma zvláštní výsady, že mají znamení Boží přítomnosti. Pro Obededoma a jeho rodinu byla přítomnost truhly v jejich domě nejen znamením nebo svědectvím o tom, nýbrž požehnanou skutečností. Tato rodina žila ve vědomí Boží přítomnosti a v obecenství s Ním. To je vzácná výsada. Známe my tuto vědomě pocíťovanou a zakoušenou přítomnost našeho Vykupitele a Pána ve svém životě, v našich rodinách a našich domech? Jsme-li k tomu připraveni, budeme znát i s tím spojenou radost a těšit se z ní. David se toho bál, protože pod dojmem prožité Boží kázně trochu ztratil ze zřetele Jeho milost.

Požehnání

„A požehnal Hospodin Obededomovi i všemu domu jeho.“ (2. Sam. 6,11)
„A požehnal Hospodin domu Obededomovu a všem věcem jeho.“ (1. Par. 13,14) Toto požehnání by býval David též mohl mít. Avšak zůstalo mu odepřeno – alespoň v té době.

Jako většinou ve Starém zákoně, bylo i zde požehnání materiální: děti, zdraví a zámožnost (srovnej s 5. M. 28,1-8). Poukaz na Obededomovo požehnání dostáváme v 1. Paralipomenon 26,4-5. Tam na konci výčtu jeho osmi synů čteme: „... *nebo požehnal mu Bůh.*“ Jak se tím potvrzují slova v Žalmu 127,3: „*Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky, a plod života jest mzda.*“ Už počet jeho synů nám symbolicky ukazuje na nové stvoření a na věčný život. Ale bylo tu ještě více. Nejen osm Obededomových synů stálo jako jejich otec co Levítové a synové Chóre v Boží službě, nýbrž dohromady šedesát dva jeho potomků bylo vrátnými (strážci bran), „*jeden každý muž udatný a způsobný k službě*“ (1. Par. 26,8). Boží požehnání pro Obededoma se prokázalo také v životním postoji jeho potomků. Byli ke službě pro svého Boha nejen vhodní, nýbrž také k ní ochotní. Obojí patří k sobě. Jak mnohé z Božích dětí je uschopněno k určitým službám v díle Pána – ale chybí jim ochotnost.

Ačkoli už jen velký počet synů bylo pro Izraelitu znamením Božího požehnání, mohl se Obededom nadto radovat, že jeho synové a vnuci chodili ve stopách jeho víry. Stejně jako on, i oni milovali Boží přítomnost a plnili své úkoly s právě tou oddaností, která je jako inspirovaná vyjádřena ve slovech synů Chóre:

„Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů! Žádostiva jest a velice touží duše má po síňcích Hospodinových; srdce mé, i tělo mé plěše k Bohu živému. Ano i ten vrabec našel sobě místo a vlaštovice hnízdo, v němž by schránila mladé své, při oltářích tvých, Hospodine zástupů, králi můj a Bože můj. Blahoslavení, kteříž přebývají v domě tvém, tiť tebe na věky chváliti budou. Sélah.... Nebo lepší jest den v síňcích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývat v stáncích bezbožníků.“ (Žalm 84,2–5.11)

Vrátíme se k Obededomovi. Davidovi bylo sděleno, „*že požehnal Hospodin domu Obededomovu i všemu, což má, pro truhlu Boží*“ (2. Sam. 6,12). Požehnání, které Obededom a jeho dům obdrželi, nebylo jen požehnání pro

budoucnost. Už po krátké době bylo ovoce jeho požehnaného konání zjevné, i když nám není sděleno, v čem požehnání pozůstávalo a po čem bylo poznatelné.

Radostná služba

Obededomovo požehnání nezůstalo také omezeno na něho a jeho rodinu. David, jenž skrze „*Peres Uza*“ byl ve svém nitru hluboce zasažen, a proto nejprve nechtěl nechat přinést truhlu k sobě, slyšel o tomto Obededomovu požehnání „*pro truhlu Boží*“. Tato zpráva ho povzbudila, aby dokončil své přerušené dílo.

Nyní se znovu vypravil a dal truhlu „*s radostí*“ odnést z tohoto požehnaného místa a přinést do města Davidova. Jeho bolest z „*Peres Uza*“ přešla a on se naučil důležité lekci, o které nám podává zprávu první kniha Paralipomenon. Jen Levítové směli od nynějška nosit truhlu, jak bylo předepsáno v zákoně (4. M. 7,9; 1. Par. 15,2.13.15). Tak se požehnání Obededomovo rozšířilo na Davida.

Ve zprávě o velkém radostném průvodu přenesení truhly z domu Obededomova do Jeruzaléma, ve které jsou kněží a Levítové nejdůležitějšími osobami, je několikrát zmíněn i Obededom. Když Boží truhla opustila jeho dům, nechtěl zůstat doma. Skrze její pobyt v jeho domě zakusil tolik požehnaní, že i nyní chtěl zůstávat blízko ní. Podle Božího nařízení byli potomci Kahat nosiči nástrojů svatyně (4. M. 4,4 a dále). Když truhla našla své místo v Jeruzalémě a už nemusela být nošena, přidělil jim David jiné úkoly (1. Par. 23,26). Synové Chóre, potomci Kahat, se nyní stali zpěváky (1. Par. 25) a vrátnými (1. Par. 26). Ačkoli k tomu došlo teprve později, ukazují se už nyní při přenesení truhly nové úkoly. Někteří „*synové Levítů nesli truhlu Boží, jakož byl přikázal Mojžíš, podle slova Hospodinova*“ (1. Par. 15,15). Jiní ji doprovázeli jako zpěváci a vrátní. K nim patřil také Obededom. Ve verších 18 až 24 je o něm dvakrát zmínka jako o „*vrátném*“ a jednou jako o hudebníkovi „*na harfách při zpěvu nízkém*“.

Jaký krásný obraz zde vidíme! Nejprve všichni jednají na Davidův příkaz přesně podle Božího slova. To je základ pro každé požehnání. Vědomí o Boží svaté přítomnosti (představované v obrazu truhly) nezpůsobí při duchovním postoji nic jiného, než plnou poslušnost i v nejmenších věcech bohoslužby.

Velmi pozoruhodná je v této souvislosti trojí zmínka o „vrátných“ (verše 18, 23 a 24). Truhla ještě nedosáhla místa svého určení, stanu, který pro ni David rozbil v Jeruzalémě (1. Par. 16,1). Chrám ještě nebyl postaven, ano, stánek úmluvy, Boží svatyně a oltář zápalné oběti ještě stály v Gabaon (1. Par. 21,29)! Vše bylo ještě v „přechodném stádiu“. A přece tu už byli duchovně smýšlející muži, kteří se uplatňovali jako strážci svatých Božích věcí a později jako takoví také byli Davidem uznáni a rozděleni do určitých řádů u chrámu (1. Par. 26).

A také nyní už vládla velká radost. Levítové měli pozdvihovat svůj hlas „s radostí“, když byla truhla smlouvy Hospodinovy „s veselím“ přinesena z Obededomova domu (1. Par. 15,16.25). Také pro nás nemá být služba pro Pána tvrdou službou, nýbrž smí být zdrojem radosti. Vědomí o přítomnosti našeho Pána by nás mělo vždy vést k chvále a velebení. Je to ta nejvyšší služba, kterou na zemi máme, neboť je to také jediná služba, která bude pokračovat ve slávě nebe a dojde dokonalého rozvinutí, a to nejen od některých, nýbrž od všech vykoupených. Věčně a nerušeně se budeme klanět našemu Pánu a skrze Něho Otci.

Ustavičnost

Asi o dvě stě let později je o Obedeomovi ještě poslední zmínka. Jemu a jeho synům připadla služba vrátných u jižní brány a ve spojení s tím i „*dům pokladů (zásob)*“ (1. Par. 26,15). V péči jeho synů se nalézaly také nástroje Božího domu, které později král Joas Izraelský po svém vítězství nad králem Amaziášem Judským vzal s sebou do Samaří (2. Par. 25,24). Úpadek v Božím lidu začal, ale synové toho, jenž byl kdysi připraven přijmout

truhlu smlouvy Boží do svého domu a bylo mu za to požehnáno, si cenili a střežili až do poslední chvíle „*nádobí, kteréž se našlo v domě Božím u Obededoma*“. Podobně jako Rechabští (Jer. 35), kteří ještě po staletích zjevovali stejnou oddanost a oddělení jako jejich praotec, drželi se i potomci Obededoma věrně jeho smýšlení.

My dnes máme ve správě dědictví, které pochází z duchovního hnutí před téměř dvěma sty lety. Tehdy věřící poznali pravdu o osobní přítomnosti Pána Ježíše uprostřed Jeho lidu a cenili si jí. Jednali podle toho a bylo jim bohatě požehnáno. Mnozí následovali jejich příkladu a shromažďovali se k Jeho jménu bez lidských ustanovení a pravidel. A dnes? Nemusíme se zármutkem zjišťovat, že představování duchovního „*Božího domu*“, které bylo svěřeno naší zodpovědnosti, je stále méně ceněno?

Kéž by nás Pán našel jako takové, kteří stejně jako Obededom milují Jeho přítomnost ve svých domech a ve shromážděních a přinášejí Mu chválu, kterou u nás hledá, ale také bdí jako „*vrátní*“. Kéž bychom ještě i dnes milovali „*poklady*“ Božího domu a nevydávali je! „*Přijdu brzy. Drž to, co máš, aby žádný nevezal koruny tvé.*“ (Zjevení 3,8.10.11).

A. Remmers, EuE 4/2011

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2011